

[Eva Møller]

Det kommer næppe som nogen overraskelse for nogen, at Det Konservative Folkeparti grundlæggende er enig med undervisningsministeren i den redegørelse, der er lagt frem her, hvis vi kun taler i overskrifter.

Imidlertid er det klart, at når vi skal udmønte alle disse overskrifter i detaljerne, kan vi sikkert både mellem undervisningsministeren og Det Konservative Folkeparti og også de øvrige partier imellem få nogle spændende debatter om, hvad vi præcist mener med de ord, der står her. Ordene som sådanne kan de fleste af os vel tilslutte os: åbent, frit, fleksibelt osv. Hvis vi kan designe sådan et uddannelsessystem, vil vi vel alle være glade, men hvad ligger der præcist i det?

Det Konservative Folkeparti er bestemt tilhænger af, at reglerne for at flytte fra én institution til en anden for at få større mobilitet, og for at man kan få en bedre meritoverførsel, skal være mindre rigoristiske, end de er i øjeblikket.

Men når det er sagt, er det for os også væsentligt, at de uddannelser, vi har nu, er i stand til at fastholde et forløb, og at man kan fastholde et niveau og en sammenhæng i uddannelserne. Det er videregående uddannelser, vi taler om, og ikke et kursusforløb i den voksenuddannelse, som vi i øvrigt med rette er glade for og stolte af i Danmark. Det er en af de ting, som vi i hvert fald gerne vil se på.

Vi synes, det er rigtigt og rimeligt med modulopbygning og nye kombinationsmuligheder, så folk har chancen for at designe den uddannelse, de selv sætter pris på; men jeg vil gerne samtidig understrege, at set med konservative øjne lægger det også et stort ansvar på den enkelte studerende. Hvis han eller hun sammensætter en uddannelse for sig selv, som der efterfølgende ikke rigtig er behov for eller brug for, kan man ikke forvente, at samfundet skal stille med et efteruddannelsesforløb, som gør, at man pludselig i erhvervsammenhæng kan bruge uddannelsen. Hvis man har moret sig med at læse fag, som blot er spændende, så er det helt tilladt og helt legalt, men det er altså også noget, man selv må tage ansvaret for.

Det betyder også, når vi nu går ind for denne modulopbygning og de nye kombinationsmuligheder, at vi nu mere end nogen sinde har behov for, at man skal kunne vende tilbage til uddannelsessystemet. Dette hænger vel også

sammen med, at vort samfund er mindre statistisk, end det nogen sinde før har været. Vi ser gerne, at man kan vende tilbage, både hvis man er gået ud med en bacheloruddannelse og senere vil have den suppleret op til kandidatniveau, og hvis man senere har lyst til at vende tilbage og få nogle flere moduler, enten inden for sit eget studium eller inden for et af de andre studier. Vi ved jo, at det er en af de ting, der er et meget stort ønske om i øjeblikket.

Det er også baggrunden for, at vi mener, at vi i dagens Danmark har behov for, at der skabes en række, ja, vi kunne vel kalde dem overbygningsuddannelser, selv om vi jo nok, som det er nævnt tidligere, skal være varsomme med, hvor mange nye ord vi skaber i debatten her. Når jeg i denne sammenhæng taler om overbygningsuddannelser, er det et spørgsmål om, at der blandt de afviste til de videregående uddannelser i øjeblikket er mange, som i forvejen har en videregående uddannelse. Vi så gerne, at disse mennesker i stedet for at skulle starte helt forfra og optage en uddannelsesplads kunne gå målrettet ind og få den overbygningsuddannelse, de ønskede sig, hvad enten det er socialrådgivere, der vil være jurister, sygeplejersker, der vil være læger, eller hvilke beslægtede uddannelser man nu kan finde. Det mener vi er rigtigt, også for at give de unge, som slet ikke har nogen uddannelse, en chance for først og fremmest at få andel i de heltidsuddannelsespladser, vi nu engang har, for dermed at udnytte disse pladser optimalt.

Taxameterprincippet finder vi er et godt og rigtigt princip, i hvert fald som udgangspunkt for finansiering af uddannelserne, men der er nogle menner – jeg har også registreret, at undervisningsministeren selv har dem med i sin redegørelse, men jeg vil da gerne trække dem frem her:

Først og fremmest skal vi sikre bevillinger til småfagene. Det er for Det Konservative Folkeparti nu som tidligere – i hvert fald i 75 år – vigtigt, at de humanistiske fag, også de humanistiske småfag, sikres. Det er dem, der bærer vores kultur, det er de fag, vi måske ikke umiddelbart kan se nytteværdien af, men de er vigtige, hvis vi skal bestå som et folk, der kender til vore rødder, og derfor skal de altså ikke kunne raderes ud.

Det er også vigtigt for os, at forskningsbevillingerne sikres på alle måder. Vi ønsker fortsat